

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/41/2025
Identifikačné číslo spisu:	1215221186
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1215221186.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň 1) N. W., narodenej XX. K. XXXX, O., R. XX, 2) T. T., narodenej XX. T. XXXX, O., Y. XX, 3) Mgr. Y. T., narodenej XX. H. XXXX, O., Y. XX, korešpondenčná adresa: X., O. XX/A, zastúpených HOMOLA advokátska kancelária s.r.o., Bratislava, Kopčianska 8/A, IČO: 53042034, proti žalovanej Ing. P. W., narodenej XX. T. XXXX, B. Z., X. X, zastúpenej advokátom JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, Šaľa, Jarmočná 2264/3, o zaplatenie úroku z omeškania, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 18C/118/2016, o dovolaní žalobkýň proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 06. mája 2020 sp. zn. 25Co/174/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 06. mája 2020 sp. zn. 25Co/174/2019 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 11. januára 2019, č. k. 18C/118/2016-353, žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanej priznal voči žalobkyniam 1/ - 3/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia v podstatnom uviedol, že žalobkyne sa domáhali od žalovanej zaplatenia úrokov z omeškania na základe toho, že žalovaná bola rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky z 26. septembra 2012 sp. zn. 2T/87/2009 uznaná vinnou zo spáchania pokračovacieho trestného činu sprenevery a neoprávneného podnikania. Počas trestného konania si žalobkyne uplatnili náhradu škody, pričom súd v trestnom konaní rozhodol o povinnosti žalovanej uhradiť žalobkyniam ako poškodeným škodu, ktorá predstavovala vyplatenie istín do celej výšky a zo zvyškom náhrady škody odkázal súd poškodené na občianske konanie. Žalovaná si povinnosti z trestného rozsudku neplnila, preto žalobkyne požiadali o exekučné konanie, pričom exekútor poukázal jednotlivým žalobkyniam čiastočné plnenia, ako uviedli v žalobe.

1.2. Súd prvej inštancie vychádzal z uznesenia Krajského súdu v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) z 27. júna 2018 sp. zn. 25Co/65/2018, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie z 17. októbra 2017 č. k. 18C/118/2016-217 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu procesného pochybenia v

tom, že riadne nevykonával dokazovanie oboznámením listín z trestného spisu. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení poukázal ďalej na to, že záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyne si v trestnom konaní riadne uplatnili nárok na náhradu škody vrátane úroku z omeškania je nesprávny, nakoľko nestačí samotné uplatnenie nároku na náhradu škody, úrok z omeškania síce tvorí príslušenstvo pohľadávky, ale musí byť uplatnený samostatne. Odvolací súd ďalej uviedol, že zdôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie o nepremlčaní nároku odkazom na dobré mravy považuje za nesprávne, keďže súd prvej inštancie neuviedol v čom spočívala výnimočnosť výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi. Vo vzťahu k premlčaniu odvolací súd uviedol, že bolo potrebné vychádzať z ustanovenia § 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“), podľa ktorého je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov, o tom, že bol spáchaný trestný čin, a nie z ustanovenia § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“). Mal za to, že náhrada škody bola určená v trestnom konaní, v ktorom bola žalobkyniam právoplatne prisúdená istina. Keďže úroky z omeškania sú svojou povahou len príslušenstvom pohľadávky, musia sledovať rovnaký právny režim ako samotná pohľadávka, teda musia byť posudzované podľa rovnakých zákonných ustanovení. Odvolací súd poukázal na to, že medzi stranami sporu od počiatku existoval rozpor v otázke určenia začiatku omeškania žalovanej s plnením jej dlhu voči žalobkyniam, pričom súd prvej inštancie riešeniu tejto otázky nevenoval dostatočnú pozornosť.

1.3. V zmysle intencií odvolacieho súdu vykonal súd prvej inštancie opätovne dokazovanie oboznámením podstatných náležitostí listinných dôkazov. Prvoinštančný súd sa zároveň opätovne zaoberal otázkou, kedy sa žalovaná dostala do omeškania voči žalobkyniam. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa 3) vyzvala listom zo dňa 10. apríla 2006 žalovanú, aby žalobkyniam uhradila dlžné sumy do dňa 31. mája 2006. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa žalovaná dostala do omeškania voči všetkým trom žalobkyniam dňa 1. júna 2006, pričom poukázal na to, že žiadna zo strán tento dátum v priebehu konania nespochybnila. Súd prvej inštancie podotkol, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý vo svojom zrušujúcom uznesení vyslovil názor, že žalobkyne si neuplatnili v priebehu trestného konania nárok na náhradu škody v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania riadne, aj keď súd prvej inštancie s týmto názorom nesúhlasil v zmysle § 391 ods. 2 CSP ho musel akceptovať.

1.4. V nadväznosti na otázku plynutia premlčacej doby tiež poukázal na názor odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že pri posudzovaní plynutia premlčacej doby je potrebné vychádzať z § 121 ods. 3 OZ, pričom úroky z omeškania musia sledovať rovnaký právny režim ako samotná pohľadávka. Nárok na náhradu škody bol určený už v trestnom konaní, preto bolo potrebné podľa odvolacieho súdu uplatniť dvojročnú premlčaciu dobu. Žalovaná sa dostala do omeškania dňa 01. júna 2006, počas priebehu trestného konania (teda od podania trestného oznámenia dňa 05. apríla 2006 až do právoplatnosti trestného rozsudku dňa 28. septembra 2012) premlčacia doba na uplatnenie úrokov z omeškania spočívala, pričom žaloba na zaplatenie úrokov z omeškania bola na súde prvej inštancie podaná dňa 03. septembra 2015, avšak pri akceptovaní dvojročnej premlčacej doby by bol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania premlčaný dňom 28. septembra 2014. Súd prvej inštancie mal však za to, že premlčacia doba pri úrokoch z omeškania by sa mala riadiť § 110 ods. 3 OZ, t. j. trojročná premlčacia doba a v takomto prípade by bola žaloba podaná včas. Prvoinštančný súd však uviedol, že je viazaný názorom odvolacieho súdu podľa ktorého je potrebné uplatniť dvojročnú premlčaciu dobu.

1.5. Mal za to, že žalovaná na úkor žalobkýň obohatila trestnou činnosťou, pričom v priebehu trestného konania ani v priebehu exekučného konania žalovaná neprejavila snahu urýchlene napraviť svoj čin a teda nahradiť žalobkyniam škodu, ktorú im spôsobila. Ani v priebehu tohto konania žalovaná neponúkla zmierlivé riešenie sporu, hoci to avizovala, a preto podľa súdu prvej inštancie mali žalobkyne nárok na náhradu úrokov z omeškania aj z morálneho hľadiska, súd prvej inštancie však bol opätovne viazaný názorom odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že zdôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie o nepremlčaní nároku s odkazom na dobré mravy nie je správne, preto súd prvej inštancie hľadisko dobrých mravov neuplatnil.

1.6. Záverom súd prvej inštancie viazaný názorom odvolacieho súdu konštatoval, že žalobu zamietol z dôvodu, že v trestnom konaní neboli uplatnené úroky z omeškania riadne, premlčacia doba mala byť posudzovaná v zmysle § 121 ods. 3 OZ a sledovať rovnaký právny režim ako samotná pohľadávka, teda režim náhrady škody a zároveň odkaz na dobré mravy v tomto prípade nebol postačujúci.

2. Na odvolanie žalobkyní odvolací súd rozsudkom zo 6. mája 2020, č. k. 25Co/174/2019-438, rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny (výrok I.) a žalovanej priznal voči žalobkyniam 1) - 3) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.).

2.1. Odvolací súd zdôraznil, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Dodal však, že súdu prvej inštancie, pre ktorého bol právny názor odvolacieho súdu záväzný, neprislúchalo hodnotiť právny názor odvolacieho súdu. Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) je jednotná pri posudzovaní zákonného príkazu rešpektovania právneho názoru súdu vyššej inštancie. Akýkoľvek odklon od zaväzujúceho právneho názoru vysloveného odvolacím súdom pri nesplnení podmienok, za ktorých sa súd prvej inštancie môže od nich odkloniť (zmena skutkového stavu, zmena právnej úpravy, zmena rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít), môže byť posudzované ako svojvôľa so všetkými právnymi následkami.

2.2. Poukázal tiež na to, že už v skoršom zrušujúcom uznesení zaujal právny názor, že pre uplatnenie úroku z omeškania je potrebné uplatniť úrok riadne, to znamená jeho špecifikáciu, keďže o úroku z omeškania súd nerozhoduje z úradnej povinnosti, ale je to návrhové konanie. Žalobkyne však v trestnom konaní riadne neuplatnili úrok z omeškania. Ďalej mal za to, že úrok z omeškania tvorí príslušenstvo pohľadávky a musí sledovať rovnaký právny režim ako samotná pohľadávka, pričom v tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6MCdo/22/2011 a 7MCdo/15/2011. Odvolací súd nepovažoval za potrebné vyjadriť sa v tejto časti k dôvodom odvolania žalobkyní. Uviedol, že súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa 3/ vyzvala žalovanú listom zo dňa 10. 04. 2006 na zaplatenie pohľadávok vo vzťahu ku všetkým žalobkyniam do 30. mája 2006. Žalovaná sa dostala do omeškania dňa 01. júna 2006, pričom žaloba na zaplatenie úrokov z omeškania bola podaná na súd dňa 03. septembra 2015. Odvolací súd sa tak nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že premlčacia doba úrokov z omeškania spočívala počas trestného konania. Podľa odvolacieho súdu by spočívala v prípade ich uplatnenia. Žalobkyne však úrok z omeškania uplatnili až samotnou žalobou a doručenie žaloby žalovanej bolo potrebné považovať za uplatnenie nároku, pričom týmto dňom bol deň 11. decembra 2015, preto podľa odvolacieho súdu bol ich nárok premlčaný.

2.3. Odvolací súd rovnako zaujal stanovisko k otázke dobrých mravov v zrušujúcom uznesení, a preto záverom poukázal, že nepovažoval za potrebné opakovať svoje dôvody vo vzťahu k dôvodom odvolania žalobkyní v tejto časti.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobkyne (ďalej aj „dovolateľky“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP, žiadajúc, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a priznal žalobkyniam nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

3.1. Po rekapitulácii doterajšej argumentácie pred súdmi nižšej inštancie, porušenie práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) dovolateľky namietali v súvislosti s nedostatkom riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Žalobkyne mali za to, že napadnutý rozsudok je nepresvedčivý a arbitrárny s ohľadom na nevysporiadanie sa so zásadnou odvolacou argumentáciou žalobkyní uvedenou v odvolaní. Poukázali, že požiadavka na posúdenie rovnakých, resp. obdobných právnych prípadov rovnako, prípadne rozdielne, ak sú na to splnené podmienky a predpoklady, sa musí spájať s predvídateľnosťou tohto postupu. Preto ak sa odvolací súd rozhodol odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe v otázke premlčania, mal vzhľadom na to, napadnuté rozhodnutie dôkladne a presvedčivo odôvodniť.

3.2. Nesprávne právne posúdenie v zmysle dovolacieho dôvodu § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľky videli pri riešení otázky „premlčania úrokov z omeškania, jeho plynutia ako aj v otázke premlčacej doby“, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu reprezentovanej najmä rozhodnutiami sp. zn. 4Obo/319/99, 2Obdo/36/2010, 4Obdo/25/2009. Podľa dovolateľiek názor odvolacieho súdu, že ak dôjde k premlčaniu istiny, premlčané sú automaticky všetky úroky z omeškania bez ohľadu na to, kedy vznikli je nesprávny. Dovolateľky mali za to, že úroky z omeškania sa premlčujú samostatne vždy vo vzťahu ku každej jednotlivej dennej splátke úroku z

omeškania v trojročnej premlčacej dobe nezávisle od istiny. Úroky z omeškania bolo podľa nich možné uplatniť aj potom ako uplynula premlčacia doba k istine, či bola vznesená námietka premlčania dlžníkom, ale iba do určitého časového okamihu. Úroky z omeškania sa premlčujú vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, z čoho podľa dovolateľiek vyplýva, že ich možno úspešne uplatniť v uzavretom časovom intervale ohraničenom spredu troma rokmi odo dňa podania žaloby spätne a zozadu dňom keď vznikne možnosť na účinne vznesenie námietky premlčania voči istine. Ak podá veriteľ žalobu po tom ako uplynula premlčacia doba k istine, je vždy možné určiť prvý a posledný deň, kedy bol dlžník v omeškani a vznikali žalovateľné úroky z omeškania, pretože oba tieto dni už museli uplynúť. Žalobný návrh preto môže znieť na konkrétnu sumu bez potreby použitia percentuálnej sadzby, pretože žalovateľný úrok z omeškania je konečný a nemôže narastať.

3.3. Dovolateľky namietali i nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v rámci ktorého koncipovali nasledujúce právne otázky: „či je potrebné úroky z omeškania samostatne uplatniť v zmysle ustanovenia § 46 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok" a „či súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody v občianskom súdnom konaní, vychádza v otázke riadneho uplatnenia nároku na náhradu škody v adhéznom konaní predovšetkým z rozhodnutí vydaných v trestnom konaní, a teda či takéto rozhodnutie súdu v trestnom konaní je pre súd, ktorý rozhoduje v občianskom súdnom konaní záväzné". Dovolateľky boli toho názoru, že odvolací súd síce zaujal právny názor, že dovolateľky si neuplatnili úrok z omeškania v trestnom konaní riadne, t. j. jeho špecifikáciou, nevysporiadal sa však so skutočnosťou, že žalobkyne boli trestným rozsudkom sp. zn. 2T/87/2009 odkázané zo zvyškom škody (úroku z omeškania) na občianske súdne konanie. Uviedli, že škoda bola nimi riadne a včas uplatnená v zmysle § 46 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok" alebo „TP") a mali za to, že úrok z omeškania nebolo potrebné samostatne uplatňovať v rámci adhézneho konania, keďže úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti. Poukázali tiež na to, že v danej veci je rozpor medzi rozsudkom sp. zn. 2T/87/2009, ktorý odkázal dovolateľky zo zvyškom škody na občianske konania, teda mal za to, že dovolateľky si riadne a včas uplatnili úroky z omeškania, pretože by ich nemal s akým nárokom odkázať na občianske súdne konania a na druhej strane je tu napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý mal za to, že dovolateľky riadne neuplatnili úroky z omeškania v trestnom konaní.

4. Žalovaná sa vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu nestotožnila s dovolacou argumentáciou žalobkyň a navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobkyň zamietol ako nedôvodné a priznal žalovanej voči žalobkyniam právo na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Najvyšší súd uznesením z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/236/2020 dovolanie žalobkyň v časti, v ktorej namietali vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ako aj v časti, v ktorej namietali nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP odmietol.

5.1. Dovolací súd v súvislosti s namietanou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP v podstatnom konštatoval, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku náležite vysporiadal s argumentáciou žalobkyň uvádzanou v odvolacom konaní, keď okrem iného uviedol, že pre uplatnenie úroku z omeškania je potrebné uplatniť úrok riadne, teda jeho špecifikáciou, pretože o úroku z omeškania súd nerozhoduje z úradnej povinnosti, ale ide o návrhové konanie, pričom žalobkyne si v trestnom konaní úrok z omeškania riadne neuplatnili. Mal za to, že úrok z omeškania tvorí príslušenstvo pohľadávky a musí sledovať rovnaký režim ako samotná pohľadávka a zároveň poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6MCdo/22/2011 a 7MCdo/15/2011. Ako vyplývalo zo zisteného skutkového stavu žalovaná sa do omeškania dostala dňa 01. júna 2006, pričom žaloba na zaplatenie úrokov z omeškania bola na súde podaná až dňa 03. septembra 2015. Tiež zdôraznil, že odvolací súd zároveň poukázal i na svoje predchádzajúce zrušujúce uznesenie, kde zaujal stanovisko aj k otázke uplatňovania dobrých mravov.

5.2. Vo vzťahu k namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že žalobkyne neopodstatnene tvrdia dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP majú za to, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyriešením otázky premlčania úrokov z omeškania automaticky pri premlčaní istiny. Súdy v základnom konaní sa od ustálenej praxe dovolacieho súdu pri riešení dovolacej otázky podľa ustanovení občianskeho práva neodchýlili, práve naopak v plnom rozsahu ju rešpektovali.

5.3. Najvyšší soud v nadvázlosti na žalobkyněmi nastolenou první otázku v rámci namietaného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, týkajúcu sa uplatňovania úrokov z omeškania, poukázal, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí postupoval správne keď vyhodnotil, že úroky z omeškania neboli dovolateľkami v trestnom konaní riadne uplatnené (ich špecifikáciou), a teda premľacia doba na uplatnenie úrokov z omeškania nespočívala, pričom k ich uplatneniu došlo až doručením žaloby žalovanej dňa 11. decembra 2015, preto nárok na uplatnenie úrokov z omeškania bol premľaný. Zároveň k druhej položenej otázke ohľadom záväznosti rozhodnutia o náhrade škody vydaného v trestnom konaní pre súd rozhodujúci v občianskom súdnom konaní zhrnul, že v danej veci odvolací súd nebol viazaný tým, že dovolateľky boli v trestnom konaní so zvyškom škody odkázané na občianske súdne konanie.

6. Predmetné uznesenie najvyššieho súdu žalobkyne napadli ústavnou sťažnosťou, ktorej ústavný súd vyhovel nálezom z 12. marca 2025, č. k. III. ÚS 654/2024-56 (ďalej „nález III. ÚS 654/2024“), ktorým okrem iného zrušil uznesenie najvyššieho súdu z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/236/2020 a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

7. Ústavný súd sumárne k dovolaniu žalobkyní založenému na dôvode zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP konštatoval, že stručný záver najvyššieho súdu, ktorý ku kvalite odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku uviedol, že sa v ňom krajský súd náležite vysporiadal s argumentáciou sťažovateľiek, resp. žalobkyní uvádzanou v odvolacom konaní, a následne dôvody krajského súdu iba zopakoval, je ústavne neudržateľný. Preto napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva žalobkyní na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj ich práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“).

7.1. V nadvázlosti na uvedené poukázal, že povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia pritom nespočíva len v príkaze dať akékoľvek odpovede na otázky položené účastníkom konania, ktoré sú pre poskytnutie súdnej ochrany podstatné, ale aj v príkaze dať na uvedené otázky odpovede, ktoré vytvárajú konzistentný a vnútorne nerozporný celok. V opačnom prípade je odôvodnenie a v dôsledku toho aj súdne rozhodnutie ako celok zmätočné a ústavne vadné. Pre ústavný súd je v rovine prieskumu posúdenia kvality odôvodnenia odvolacieho rozsudku najvyšším súdom v dovolacom konaní podstatné, aké námietky boli žalobkyněmi prednesené v odvolaní proti prvoinštančnému rozsudku okresného súdu. Krajský súd bol totiž viazaný dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), preto sa od neho očakávala reakcia na tie odvolacie námietky, ktoré sú pre rozsúdenie sporu podstatné.

7.2. Ústavný súd mal za to, že rozsudok odvolacieho súdu v otázke riadneho uplatnenia úrokov z omeškania v trestnom konaní nie je dostatočne jasný a zrozumiteľný. Nemožno preto vylúčiť, že krajský súd nepovažuje úroky z omeškania za súčasť škody. Pokiaľ by tomu tak ale bolo, potom sa podstatnými pre poskytnutie súdnej ochrany stávajú už aj otázky premľania práva na úroky z omeškania. To vyvoláva nutnosť vysvetliť, prečo sa na takúto premľáciu v prípade žalobkyní má namiesto § 110 ods. 3 (premlčanie úrokov) uplatniť § 106 (premlčanie práva na náhradu škody) Občianskeho zákonníka, no predovšetkým vziať do úvahy, že istina bola žalovanou splácaná postupne až do roku 2015, čo znamená potrebu odôvodnenia, či sa úroky z omeškania premľujú jednorazovo alebo postupne.

7.3. Podľa názoru ústavného súdu žalobkyne nedostali odpovede ani na nimi nastolenú otázku ne/súlady žalovanou vznesenej námietky premľania s dobrými mravmi. Krajský súd totiž na vecnú odvoláciu námietku zareagoval odkazom na skoršie svoje rozhodnutie, v ktorom však vecne k súladu spornej námietky uviedol všeobecné kritérium výnimočnosti plynúce z českej judikatúry a konštatoval nedostatočnosť odôvodnenia prvoinštančného rozsudku. V spojení so zamietajúcim prvoinštančným rozsudkom, v ktorom sa okresný súd problematikou dobrých mravov vôbec nezaoberal („hľadisko dobrých mravov neuplatňoval“), tak žalobkyne v právoplatných rozhodnutiach v základnom konaní nedostali na nimi nastolenú otázku žiadnu odpoveď. Preto ani v tomto aspekte nemožno považovať záver najvyššieho súdu o dostatočnosti odôvodnenia rozsudku krajského súdu za ústavne udržateľný.

7.4. Zdôraznil, že povinnosťou najvyššieho súdu po vrátení veci bude opätovne preskúmať rozsudok krajského súdu napadnutý dovolaním založeným na § 420 písm. f) CSP a dôsledne sa zaoberať jeho zrozumiteľnosťou z hľadiska nosného dôvodu zamietnutia žaloby žalobkyní, ktorým bola absencia riadneho uplatnenia úroku z omeškania v trestnom konaní. Pritom bude nutné, aby najvyšší súd

odôvodnenie rozsudku krajského súdu posudzoval vo svetle skutkových okolností danej veci (bod 26 tohto nálezu), ktoré priamo determinujú požiadavky na kvalitu odpovedí na otázky položené žalobkýňami v ich odvolaní proti zamietajúcemu rozsudku okresného súdu.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP), strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze (§ 134 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z.) dospel k záveru, že dovolanie žalobkýň je podané dôvodne.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolať v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolať vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Dovolací súd skôr ako pristúpi k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolať o nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu, prípadne tiež argumentácii o nesprávnom právnom posúdení veci považuje za potrebné zdôrazniť, že je viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil vo vyššie uvedenom náleze (§ 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov) a na ktorý v ďalšom odkazuje (§ 455 CSP). Uvedená viazanosť je v rámci teórie označovaná ako vertikálny precedens s kasačnou záväznosťou, kde „vyšší“ orgán prikazuje „nižšiemu“, ako má vo veci ďalej postupovať a rozhodnúť. Orgán verejnej moci je po náleze ústavného súdu povinný ho vykonať a riadiť sa ním pri prerokovávaní a rozhodovaní vo veci. Vec musí rozhodnúť a posúdiť tak, ako mu ústavný súd prikázal (bližšie pozri aj L'ALÍK, M., L'ALÍK, T. Zákon o ústavnom súde. Komentár. Bratislava: WOLTERS KLUVER SR, 2019, s. 404).

12. Dovolaťky vyvodzujú prípustnosť podaného dovolania i z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti).

14. V podanom dovolaní podľa § 420 písm. f) CSP žalobkyne v podstatnom namietali nedostatok odôvodnenia, nepresvedčivosť a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu so zreteľom na nevysporiadanie sa s odvolacou argumentáciou žalobkýň a odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe.

15. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko* z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

16. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

17. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

18. Práve priblížený výpočet samozrejme nemôže byť (ani mať ambíciu byť) úplným, keďže sa v konkrétnom prípade môžu vyskytnúť i iné nedostatky v argumentácii (podľa okolností buď súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu alebo aj oboch takýchto súdov - pri nahliadaní na problém optikou súdu odvolacieho), ktorých prítomnosť rovnako spôsobí nerešpektovanie čiastkového práva na spravodlivý súdny proces reprezentovaného právom strany na objektívne presvedčivé (uspokojivé) odôvodnenie výsledku rozhodovacej činnosti súdu.

19. Odvolací súd obmedzil odôvodnenie potvrdzujúceho napadnutého rozsudku na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 2 CSP vzhľadom na skutočnosť, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, a to aj so zreteľom na jeho predchádzajúce zrušujúce rozhodnutie.

20. Ustanovením § 387 ods. 2, 3 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je však podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/204/2011).

21. V týchto prípadoch síce stačí, ak odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, keď späť potvrdzovaného a potvrdzujúceho rozsudku vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu a rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, avšak ak sa rozhodne ísť touto cestou, vedome tým preberá zodpovednosť i za kvalitu argumentácie súdu prvej inštancie (t. j. či v prípadnom dovolacom konaní obstoje ako ním potvrdené rozhodnutie, tak i ním samým doplnené dôvody). Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie prvoinštančného súdu zo strany odvolacieho súdu v tomto prípade nie je pravidlom, ale skôr výnimkou a môže sa stať, že toto ani nebude reálne možné, ak súd prvej inštancie sa v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia, neskôr podrobovaného prieskumu v dovolacom konaní sám objektívne uspokojivým spôsobom vyporiada so všetkými relevantnými argumentmi všetkých sporových strán a ani odvolanie neprinesie nič iné, než polemiku s takýmito jeho úvahami. Ak ale o takýto prípad (nedoplniteľnosti) nepôjde, z pohľadu preskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu bude mať význam ako udržiateľnosť dopĺňujúcej argumentácie tohto súdu samej osebe, tak i to, či sa doplnenie nedostane do takeho rozporu s argumentáciou súdu prvej inštancie, označenou odvolacím súdom za akceptovanú v plnom rozsahu, pri ktorého existencii by už reálne o splnení podmienok § 387 ods. 2 CSP nemožno hovoriť (ale do úvahy by prichádzala len možnosť, že správnou môže byť nanajvýš - pokiaľ vôbec - argumentácia len jedného z oboch nižších súdov).

22. So zreteľom na uvedené dovolaciemu súdu, vychádzajúc i zo záverov ústavného súdu vyjadrených v zrušujúcom uznesení (pozri bod 7.), nezostávalo iné než konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v preskúmvanej veci nie je možné považovať za súladné s vyššie prezentovanými požiadavkami, keď toto je nedostatočné z dôvodu nezohľadnenia všetkých relevantných námietok vyvstávajúcich z odvolacieho konania. V prejednávanej veci sa teda vyskytli nedostatky v argumentácii, vedúce nateraz k neakceptovateľnosti prijatých záverov v rozsudku odvolacieho súdu.

23. Dovolací súd má za to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležité vysporiadanie sa so žalobkyňami uvedenou argumentáciou týkajúcou sa jednak samostatného uplatňovania úrokov z omeškania v rámci adhézneho konania, ako aj súladu vznesenej námietky premlčania žalovanou s dobrými mravmi. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odpoveď na žalobkyňami položené otázky v rámci odvolacej argumentácie, z ktorých následne vyplýva potreba vyjadrenia sa i k nadväzujúcim otázkam týkajúcim sa premlčania úrokov z omeškania absentuje.

24. Dovolateľky už v konaní pred odvolacím súdom poukázali na to, že úrok z omeškania nie je potrebné samostatne uplatňovať v rámci adhézneho konania, nakoľko úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti a povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva priamo zo zákona ako dôsledok

omeškania dlžníka so splnením dlhu. Pričom zdôraznili, že výrok právoplatného rozhodnutia v trestnom konaní, ktorým boli odkázané na uplatnenie zvyšku nároku na náhradu škody v civilnom sporovom konaní, je dôkazom, že tieto úroky z omeškania museli byť riadne uplatnené. Avšak odvolací súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s ich argumentáciou, keď len stroho odkázal na rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 6MCdo/22/2011 a 7MCdo/15/2011 a na záväznosť názoru dovolacieho súdu, vychádzajúceho z ust. § 46 ods. 3 TP, vyjadreného v jeho prv vydanom rozhodnutí bez bližšej individualizácie okolností na daný prípad (bod 5. odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu). Odvolací súd jasne nezadefinoval žalobkyňami uplatnený nárok na úroky z omeškania, resp. neozrejmil vzťah medzi úrokom z omeškania a náhradou škody, od ktorého závisela i relevantnosť ďalšej odvolacej argumentácie žalobkyň týkajúcej sa otázky určenia časti nároku uplatneného v trestnom konaní, s ktorým boli odkázané na civilný proces a otázky upresňovania škody súvisiacej s úrokom z omeškania v neskorších štádiách trestného konania s ohľadom na plynutie času, ktorých zodpovedanie následne nadobúda nielen nepatrný význam.

25. Podľa dovolacieho súdu (v zhode s konštatovaním i samotného ústavného súdu) napadnutý rozsudok dovolacieho súdu vykazuje nedostatky v odôvodnení aj v prípade zodpovedania žalobkyňami nastolenej otázky rozporu vznesenia námietky premlčania žalovanou s dobrými mravmi z dôvodu absencie na ňu relevantnej odpovede, keď len poukázal na skôr vydané rozhodnutie, obsahujúce stručné konštatovanie nedostatočnosti odôvodnenia súdu prvej inštancie spočívajúceho vo výnimočnosti výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/2905/1999, v spojení s napadnutým zamietajúcim prvoinštančným rozhodnutím, v rámci ktorého hľadisko dobrým mravom zohľadnené nebolo. Vzhľadom na charakter inštitútu uplatnenia námietky premlčania v civilnom procese a jeho vplyv na žalobou uplatnený nárok bolo nevyhnutné zaujať stanovisko k problematike dobrých mravov v nadväznosti na odvolaciu argumentáciu žalobkyň.

26. Ak odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaujme k podstatným argumentom oboch procesných strán dostatočné stanovisko, je toto odôvodnenie nedostatočné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné, čo vylučuje akýkoľvek iný záver dovolacieho súdu než ten, že v tomto prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f) CSP a dovolanie je z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Absencia vysporiadania sa dovolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími námietkami, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, resp. ak aj pre prípad ich naozajstnej nepodstatnosti chýba argumentácia spôsobilá presvedčiť, prečo je to tak, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces (obdobne napr. sp. zn. 6Cdo/232/2020).

27. Záverom najvyšší súd zdôrazňuje, že dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimacy každého rozhodnutia súdu. Iba ak je rozhodnutie súdu dostatočne, racionálne a presvedčivo odôvodnené, má verejná moc morálne právo vynucovať jeho rešpektovanie a adresáti rozhodnutia majú morálnu povinnosť ho rešpektovať. Ak súd takto nedokáže odôvodniť svoje rozhodnutie, jeho rozhodnutie sa tým stáva neobhájiteľné, čomu je potrebné sa v ďalšom konaní vyvarovať.

28. Vzhľadom na absenciu komplexného a zrozumiteľného odôvodnenia rozsudku dovolacieho súdu v otázke odvolacej argumentácie dovolateľiek najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyň podľa § 420 písm. f) CSP je procesne prípustné a dovolateľky v ňom dôvodne namietali nimi uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti, nakoľko im týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať ich patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto rozsudok dovolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

29. Dovolací súd, s prihliadnutím na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku, nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti ďalšej argumentácie žalobkyň. Postupoval tak v súlade s rozhodovacou praxou najvyššieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti

ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (bližšie pozri sp. zn. 1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 4Cdo/191/2018, 5Cdo/29/2016, 8Cdo/70/2017). Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP, pre ktorú bolo potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, dovolací súd sa v ďalšom už nezaoberal dovolateľkami namietanou prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP.

30. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP.)

31. Najvyšší súd, poukazujúc na v zrušujúcom náleze ústavným súdom vyslovené porušenie základných práv žalovanej podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd aj napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu, považuje za potrebné zdôrazniť odvolaciemu súdu, aby sa pri opätovnom prejednávaní odvolania žalobkyní týmto nálezom dôsledne riadil, predovšetkým časťou výslovne venovanou namietaným porušeniam žalobkyní ich rozhodovacou činnosťou (body 26. až 30.), ktoré názory ústavného súdu je nevyhnutné rešpektovať a vychádzať z nich.

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.